

Reflecții

Eseu conjunctural

Am asistat la disputa dintre candidații la președinție. Este adevărat, a ultimilor clasați în ceea ce privește șansele de a fi aleși. Spectacolul a fost lamentabil, dar a ieșit în evidență clară ce cred „cetățenii” despre rolul și atribuțiile președintelui țării precum și calitatea de om a celor 200 mii de „cetățeni” care girează candidatul.

Politicieni, și nu unii oarecare, fac deosebire între a fi cetățean (probabil cu drept de vot) și a fi membru al poporului. Nu bănuiam la ce se referă.

Discursurile (punctele de vedere ale) potențialilor președinți m-au lămurit.

Spectacolul, departe de a fi clasic deși obișnuit la TVR, mia stârnit reflecții în ceea ce aș fi dorit să află. Nu am calitatea și nici competența să caracterizez candidații și moderatorii. Dar mă simt obligat să descriu ceea ce aș fi dorit să constat la viitorul președinte.

Sunt român cu drept de vot, din tată neamț (Wagner) și mamă franțuzoaică (Berbier) născut și crescut pe meleagurile dâmbovițene unde părinții s-au aciuat venind de aiurea. Educația a fost europeană cu accent pe respectarea muncii ca scop al vieții (nu ca mijloc al ei).

Deci sunt (mă consider) net superior celor 4 candidați prezidențiali din toate punctele de vedere nu mi-a trăsnet nici o dată prin cap să concurez, măcar la demnitatea de primar.

Ce am constatat că lipsește candidaților la Președinție prezența?

1.

În primul rând o etică fermă bazată pe respectul sinelui însăși. Nu poți pretinde respectul semenilor dacă nu te respecti pe tine. Prin etică înțeleg cinste, echitate, fermitate și punctualitate. Din păcate etica nu se învață. Cin nu a suptă cu laptele matern nu o are și basta! Să numi spuneți că etica este un atribut NUMAI a celor cu sânge albastru. Etica copilului celui mai umil țaran, îndrumată de evlavie a mamei și severitatea părintelui trudită este sănătoasă deși păstrează specificul balcanic, este puțin deformată de slugărnicie. Românul spune și crede că: „capul plecat sabia nu-l taie”

2.

Spirit gospodăresc. Românul este vestit că poate face din rahat (turcesc, nu vă gândiți la prostii) un bici cu pleasnă cu tot. Și nu este departe de adevăr. Numai greutatea vieții te dezbară de risipă, îți conferă adâncă chibzuială și spiritul de economie. Din mica chivernisire se încropește avutul. Din păcate Dumnezeu Ortodox este prea îngăduitor. Preoții propagă: „merge și așa” în loc să insiste: „ajută-te singur ca să te ajute și Dumnezeu” Un om care nu a trecut prin propriile forțe de pragul sărăciei nu este demn a fi numit „gospodar”. Și averile moștenite trebuie gospodărite altfel se topesc ca ceara.

3.

Cunoașterea legilor. Spre deosebire de Suedia unde copilul învață buchile pe cartea de Legi, în România nici măcar Ceaslovul (pe care Caragiale a învățat citirea) nu mai constituie o carte de căpătâi. În afara sferei juridice învățarea Legilor este absolut absentă. De unde să știe deci „cetățeanul” ce este bine și ce este rău. Cum să-și apere drepturile pe care nu le cunoaște? Cum să se ferească de obiceiurile sau cutumele care încalcă Legea?

Legea însăși nu recunoaște ca circumstanță necunoașterea paragrafelor încălcate.

4.

Verticalitatea. Neamțul are o zicală „ein Mann ein Wort” (un bărbat, un cuvânt). Gurile rele din România au completat-o „eine Frau ein avort”. Numai un om ferm pe etica sa nu se

încalină după cum bate vântul. Consider cel puțin neserios un om care uitând ce a spus ieri se contrazice astăzi sau, și mai rău, mișună dintr-un partid în altul căutându-și interesele.

Să nu mă înțelegeți greșit. Un om învață toată viața spre așa da seama cât de puține știe. Printr-o conciliere omul deștept ajunge la compromisuri admitând soluția mai viabilă a partenerului fără a știrbi cu nimic etica și verticalitatea sa. Condamn numai „castravetele lui Bulă” cu care a fost îndoctrinat delegatul pentru o discuție serioasă. Nu dovedește o verticalitate ci cel mult o slugărnicie față de șef.

5.

Ținuta. Unii își dovedesc „verticalitatea” înghițind un baston înainte de a se așeza pe scaun. Marțialitate de general în retragere! Alții se prezintă în ținută de strand cu chică de șmecher chiar și în fața televiziunii publice. Probabil știu de ce. Cei 200 mii de semnatari îi doresc așa. Oare chiar așa de rău au ajuns „cetățenii” români? Febra manelelor va trece peste câteva secole dacă numele țării nu se va scrie cu 2 de „R”. Ce te faci cu coada de cal sau creasta de cocoș de pe capetele goale (de conținut)?

Nu pretind decență „regală”. Dar un minim de respect pentru propria persoană ca să polarizeze respectul celor din jur pare strict necesar. Și un președinte poate merge la plaje sau să participe la un bal mascat, dar, în fața Națiunii trebuie să se prezinte într-o ținută demnă.

6.

Cultura. Este un fapt cert că nu se poate învăța cultura. Omenirea are un tezaur incomensurabil al patrimoniului cultural din care fiecare individ poate absorbi ce și cât dorește. Învățământul general este doar un aparat care îți dă acces la patrimoniul cultural, te familiarizează cu el, ta ajută să găsești ce cauți. Dacă nu vrei să cauți este voia ta, dar nu vei deveni om cult.

Pentru o conversație liberă „de salon” trebuie să cunoști, după caz, o manelă sau o operă de Verdi, un scriitor sau o operă matematică, un pictor sau o operă arhitecturală. Câte puțin din cât mai multe domenii culturale. Nu te exprima nici o dată despre domenii pe care nu le cunoști căci te vei face de râs. Mai ieri am solicitat un cataif la o mare cofetărie din București. După inofensiva întrebare a cofetarului „CU MERE?” am explodat pe drept cuvânt (pentru inculții gastronomici cataiful este o combinație de frișcă și tăiței).

5.

Cinstea. Ochi poporanilor sunt întotdeauna îndreptați asupra demnitarilor și se comentează pe drept variațiile în avutul acestora. Există și „omeni cinștiți” care nu se ling pe degete chiar dacă umblă cu miere. Dacă aceștia închid însă ochii când partenerii sau subalternii se îmbogățesc peste noapte nu dovedesc cinstea cu care au fost acreditați. Chiar dacă nu se aleg cu nimic, toleranța îi face părtași la nelegiuirile celor din subordine. Există chiar prevederi ale codului penal care incriminează această faptă (neglijență, favorizare, etc.)

6.

Moralitatea. Presupun că sunt proprietarul unui apartament închiriat unei familii cu copii. După exact 3 luni de neplată a chiriei obțin și pun în execuție evacuarea. Este legal, dar pot fi considerat, nu numai de familia scoasă în stradă, ca imoral. Precum iadul este pavat cu bune intenții majoritatea politicienilor se prevalează de „legalitatea” unei acțiuni deși ea încalcă grav normele nescrise ale moralității.

La ura urmei ce este legal? Simplu: tot ce NU este prevăzut expres în lege ca nelegal.

Deci este perfect legal următorul afiș:

Proprietate particulară. Respiratul interzis.

Pot deci împușca pe toți cei care încalcă proprietatea și respiră.

Știați că meteorologii sunt pasibili de ardere pe rug în Anglia fiindcă prezic vremea? Arderea pe rug, prevăzută de o lege antică neabrogată este legală, dar așa vrea să vadă politicianul care susține „legalitatea” acțiunilor prin care s-a îmbogățit peste noapte dacă ar fi în postura unui meteorolog din Anglia.

7.

Cunoașterea atribuțiilor funcției de îndeplinit. Un cizmar verifică dacă viitorul angajat poate repara o ciubotă. Un viitor șofer trebuie să se legitimeze cu carnetul de conducere.

Oare ce trebuie să știe un viitor politician, chiar președinte de-ar deveni?

Unui membru al parlamentului îi este suficient să deosebească albul de negru și să găsească poziția în fotoliu care să nu-l adoarmă imediat. Un președinte nici atât. El trebuie să aplice constituția pe care o poartă în buzunar spre a o consulta la nevoie.

Poți fi bun gospodar și să condici comune (în sens general, sat oraș, municipiu) fără să cunoști gramatica limbii vorbite. Dar nu admit drept conducător un copil de bani gata crescut prin discotecă și „jep-uri”. Ce știe acesta despre gospodărie și gospodărire?

Spre a fi inginer în Germania trebuie să fi capabil a înlocui cu randament acceptabil toți subalternii pentru minimum un schimb de lucru. Capacitatea este verificată „la sânge” iar pilele nu țin. Pe vremea lui Ceaușescu, inginerii de căi ferate făceau 2 ani de stagiul trecând succesiv prin toate funcțiile subalterne. Se pare că ceva similar este astăzi la medici. Ce stagiul face un viitor politician?

La urma urmei partidul este o organizație în care șeful gândește pentru subordonați. Disciplina de partid incumbă supunerea oarbă. Dovadă, castravetele lui Bulă pe care îl constatăm în discuțiile purtate de absolut toți membrii de partid.

„*Criminalul, mincinosul, neseriosul Bănescu*” urmat de „*flota*” ca argument decisiv.

Emisiunile de televiziune sunt pline de asemenea castraveți. Oare moderatorii sunt chiar atât de proști sau poartă ochelari de cal puși de mogul?

Reflecțiile de mai sus nu sunt coborâte din cerul albastru pentru cine știe ce filosofii. Ele au fost strict generate de modul de prezentare a 4 candidați la demnitatea de președinte al României, de răspunsurile la întrebările puse și în special de atitudinea și comportarea lor.

Dacă ținem seama că viitorul președinte trebuie să fie „cel mai bun dintre cei mai buni” trebuie să admitem că, cel puțin câte 200 mii de semnatari ai propunerii de candidatură sunt caractere de același tip. O foarte proastă prezentare a capacității de selecție a „cetățenilor” români”

Cum văd eu candidatul agreat?

Acel cetățean care întrunește cumulativ următoarele cerințe:

- Să poată exprima în cuvinte spiritul unei prevederi constituționale aleasă la întâmplare.
- Sa poată explica diferența între codul civil și codul de procedură civilă
- Să justifice, cu cuvintele lui, principiile de politică externă practicate de predecesor din punctul aceluia de vedere (în nici un caz critic). Punctul lui de vedere nu este relevant.
- Să enumere justificativ 3 dintre realizările precedentului. Nerealizările sau greșelile aceluia nu trebuie comentate.
- Să dovedească capacitatea de conciliere explicând comparativ punctele de vedere diferite a 2 colegi în conflict. Punctul propriu de vedere nu este relevant.
- Să răspundă corect la o întrebare pusă într-o limbă de circulație mondială pe care o alege în prealabil. Nu se impune cunoașterea unei anumite limbi sărine, dar trebuie să se descurce în cel puțin una.
- Să se descrie completând un formular elaborat de psihiatri care să testeze capacitatea gospodărească și principiile etice. Formularul va cuprinde cel mult 10 întrebări cu minim 3 răspunsuri dintre care pot fi și mai multe corecte (cumulativ).
- Să aibă o ținută coresponsătoare. Nu este obligatorie cravata de culoarea partidului care-l susține.

În momentul de față poate candida ori ce „cetățean” care-și poate cumpăra un minim de 200 mii de susținători, fără nici o altă condiționare.

Propun ca verificarea calităților minime inserate mai sus să fie testată înainte de omologarea candidaturii. Ar fi scutite astfel enorme mijloace financiare atât statului cât și candidatului, iar procedura electorală ar pierde substanțial din caracterul ce circ dâmbovițean. Nu ne ridică nimeni statuie dacă avem 12 sau 120 candidați. Normal ar fi 3.

Refuzul tastării (cu excepția președintelui în exercițiu care candidează pentru un nou mandat), impertinența în cursul testării și/sau îndepărtarea de la răspuns se depunțează sever până la refuzarea omologării candidaturii.

Testarea urmează a se transmite integral în direct pe cel puțin un canal de televiziune și se va relua la o oră de audiență maximă cel puțin pentru primii clasați în șansa de a fi aleși.

Până la adoptarea propunerii de mai sus îmi este rușine de calitatea de „cetățean” pe care dreptul de vot mi-l dă, și mă consider doar român, nu și cetățean român.

Emil Wagner, pensionar